

Vec C-614/20

**Zhrnutie návrhu na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 98 ods. 1
Rokovacieho poriadku Súdneho dvora**

Dátum podania:

18. november 2020

Vnútroštátny súd:

Tallinna Halduskohus

Dátum rozhodnutia vnútroštátneho súdu:

18. november 2020

Žalobkyňa:

AS Lux Express Estonia

Žalovaný:

Majandus- ja Kommunikatsiooniministeerium

PRACOVNÝ DOKUMENT

Predmet konania vo veci samej

Žaloba o náhradu škody, ktorú podala spoločnosť AS Lux Express Estonia proti Estónskej republike

Predmet a právny základ návrhu na začatie prejudiciálneho konania

Výklad nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 1370/2007 z 23. októbra 2007 o službách vo verejnom záujme v železničnej a cestnej osobnej doprave, ktorým sa zrušujú nariadenia Rady (EHS) č. 1191/69 a (EHS) č. 1107/70 (Ú. v. EÚ L 315, 2007, s. 1) (ďalej len „nariadenie č. 1370/2007“), článok 2 písm. e), článok 3 ods. 2 a 3 a článok 4 ods. 1 písm. b) bod i.

Prejudiciálne otázky

1. Má sa prípad, keď sa všetkým súkromnoprávnym podnikom, ktoré v tuzemsku komerčne prevádzkujú linkovú cestnú, vodnú a železničnú prepravu osôb, uloží rovnaká povinnosť, aby určitú skupinu cestujúcich (deti v predškolskom veku, zdravotne postihnuté osoby do dovŕšenia 16. roku veku, zdravotne ťažko postihnuté osoby od dovŕšenia 16. roku veku, osoby so závažným zrakovým postihnutím, ako aj doprovod osoby s ťažkým alebo závažným zrakovým postihnutím, ako aj vodiaceho, resp. asistenčného psa zdravotne postihnutej osoby) prepravovali bezplatne, považovať za uloženie záväzku vyplývajúceho zo služieb vo verejnom záujme v zmysle článku 2 písm. e) a článku 3 ods. 2 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 1370/2007 z 23. októbra 2007 o službách vo verejnom záujme v železničnej a cestnej osobnej doprave, ktorým sa zrušujú nariadenia Rady (EHS) č. 1191/69 a (EHS) č. 1107/70?
2. Ak ide o záväzok vyplývajúci zo služieb vo verejnom záujme v zmysle nariadenia č. 1370/2007: Má podľa článku 4 ods. 1 písm. b) nariadenia č. 1370/2007 členský štát právo vnútroštátnym zákonom vylúčiť platenie úhrady dopravcom za splnenie takej povinnosti?
Ak má členský štát právo vylúčiť platenie úhrady dopravcom, za akých podmienok tak môže urobiť?
3. Je podľa článku 3 ods. 3 nariadenia č. 1370/2007 možné vylúčiť z rozsahu pôsobnosti tohto nariadenia všeobecné pravidlá na stanovenie maximálnej výšky tarify pre iné skupiny cestujúcich než tie, ktoré sú uvedené v tomto ustanovení?

Platí oznamovacia povinnosť voči Európskej komisii podľa článku 108 Zmluvy o fungovaní Európskej únie aj vtedy, keď všeobecné pravidlá na stanovenie maximálnej výšky tarify, nestanovujú úhradu pre dopravcu?

4. Ak v tomto prípade nie je uplatniteľné nariadenie č. 1370/2007: Je možné poskytnutie úhrady oprieť o iný právny akt Európskej únie (ako napríklad Charta základných práv Európskej únie)?
5. Aké podmienky musí spĺňať prípadné poskytovanie úhrady v prospech dopravcu, aby bolo v súlade s predpismi o štátnej pomoci?

Citované predpisy práva Spoločenstva

Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 1370/2007 z 23. októbra 2007 o službách vo verejnom záujme v železničnej a cestnej osobnej doprave, ktorým sa zrušujú nariadenia Rady (EHS) č. 1191/69 a (EHS) č. 1107/70 (Ú. v. EÚ L 315, 2007, s. 1), články 1 až 4.

Článok 108 ZFEÚ.

Oznámenie Komisie o výkladových usmerneniach týkajúcich sa nariadenia (ES) č. 1370/2007 o službách vo verejnom záujme v železničnej a cestnej osobnej doprave (Ú. v. EÚ C 92, 2014, s. 1), body 2.2.2 a 2.2.3

Charta základných práv Európskej únie, články 16, 17, 41 a 51.

Citované vnútroštátne právne predpisy

Podľa zákona o verejnej osobnej doprave (RT I, 23. marca 2015, 2), ktorý nadobudol účinnosť 1. októbra 2015, v znení uplatniteľnom na spor vo veci samej (RT I, 30. júna 2020, 24), (ďalej len „zákon o osobnej doprave“) sa linková doprava vykonáva na základe zmluvy o službách vo verejnom záujme (§ 19), ako aj v podobe komerčnej linkovej dopravy (§ 4 ods. 4). Tarifu za komerčnú linkovú dopravu stanovuje dopravca (§ 31 ods. 2 a 4 zákona o osobnej doprave), najvyššiu tarifu za kilometer jazdy, resp. najvyššiu cenu cestovných lístkov v rámci linkovej dopravy vykonávanej na základe zmluvy o službách vo verejnom záujme stanovuje príslušný orgán (§ 31 ods. 2 a 4 zákona o osobnej doprave).

§ 34 zákona o osobnej doprave stanovuje:

„Bezplatná preprava vo vnútroštátnej linkovej doprave

Na vnútroštátnej linke cestnej, vodnej a železničnej dopravy je dopravca povinný bezplatne prepravovať deti, ktoré 1. októbra prebiehajúceho školského roka ešte nedovŕšili siedmy rok veku, ako aj deti, u ktorých bol začiatok školskej dochádzky odložený, zdravotne postihnuté osoby do dovŕšenia 16. roku veku, zdravotne ťažko postihnuté osoby od dovŕšenia 16. roku veku, osoby so závažným

zrakovým postihnutím, ako aj doprovod osoby s ťažkým alebo závažným zrakovým postihnutím, ako aj vodiaceho, resp. asistenčného psa zdravotne postihnutej osoby. Za bezplatnú prepravu cestujúcich týchto skupín dopravcovi nepatrí náhrada.“

Krátke zhrnutie skutkového stavu a konania vo veci samej

- 1 Súkromné podniky Eesti Buss OÜ (ďalej len „spoločnosť Eesti Buss“) a AS Lux Express Estonia (ďalej len „spoločnosť Lux Express“ alebo „žalobkyňa“) v auguste 2013 a v marci 2015 získali licenciu Spoločenstva na prepravu osôb. Prevádzkovali komerčnú autobusovú linkovú dopravu v tuzemsku. Dňa 29. júla 2019 bola spoločnosť Eesti Buss po jej zlúčení so spoločnosťou Lux Express vymazaná z obchodného registra.
- 2 Dňa 5. júna 2019 podali spoločnosti Eesti Buss a Lux Express ministromi hospodárstva a infraštruktúry žiadosť o náhradu škody vo výške 537 219,- eur. Uviedli, že táto škoda vznikla v dôsledku povinnosti žalobkyň podľa § 34 zákona o osobnej preprave bezplatne prepravovať určité skupiny cestujúcich vo vnútroštátnej komerčnej linkovej preprave bez toho, aby za to dostali náhradu od štátu. Náhrada spočíva v príjmoch z predaja cestovných lístkov, o ktoré žiadateľky v roku 2018 prišli na základe § 34 zákona o osobnej doprave.
- 3 Odpoveďou z 10. júla 2019 minister hospodárstva a infraštruktúry túto žiadosť zamietol s odôvodnením, že podľa § 34 zákona o osobnej doprave dopravcovi nepatrí náhrada za bezplatnú prepravu cestujúcich.
- 4 Dňa 12. augusta 2019 spoločnosť Lux Express podala na Tallinna Halduskohus (Správny súd Tallin, Estónsko) proti Estónskej republike žalobu o náhradu škody vo výške 851 960,- eur. Výška náhrady zodpovedá príjmom pochádzajúcim z predaja cestovných lístkov, o ktoré spoločnosť Lux Express spolu so spoločnosťou Eesti Buss prišla na základe § 34 zákona o osobnej doprave v období od 1. januára 2018 do 31. júla 2019. V priebehu konania žalobkyňa zvýšila svoju žalobnú žiadosť o náhradu škody na 2 061 781,- eur, čo zahŕňa náhradu škody, ktorá obom spoločnostiam vznikla v období od 1. januára 2016 do 31. januára 2020. Vyplatenie náhrady žiada žalobkyňa s prirátaním úrokov. Žalobkyňa subsidiárne žiada, aby súd rozsudkom uložil Estónskej republike povinnosť vyplatiť finančnú náhradu vo výške primeranej podľa voľnej úvahy súdu s prirátaním úrokov.

Hlavné tvrdenia účastníkov konania vo veci samej

- 5 Žalobkyňa zastáva názor, že povinnosť bezplatnej prepravy predstavuje intenzívny a neprimeraný zásah do vlastníckeho práva, slobody podnikania a zmluvnej slobody, ktoré jej priznáva ústava Estónskej republiky. Žalobkyňa poskytuje autobusové dopravné služby len v rámci komerčnej linkovej dopravy a za podmienok trhového hospodárstva, v dôsledku čoho nepodlieha žiadnemu

záväzku vyplývajúcej zo služieb vo verejnom záujme. Mimoriadne okolnosti (vojna, katastrofa), ktoré by odôvodňovali to, aby bola spoločnostiam, na ktorých nemá podiel verejný sektor, uložená povinnosť vykonávať úlohy štátu bez nároku na náhradu, sa nevyskytovali. Uložením povinnosti bezplatnej prepravy sú dopravcovia vystavení nerovnakému zaobchádzaniu v porovnaní s inými prevádzkovateľmi poskytujúcimi služby vo všeobecnom záujme (napríklad služby týkajúce sa plynu, elektrickej energie, vykurovania, vody a kanalizácie, spracovania odpadu, pôšt a telekomunikácií), pretože ostatní podnikatelia nie sú povinní poskytovať svoje služby bezplatne. Komerční dopravcovia sú vystavení nerovnakému zaobchádzaniu aj voči dopravcom, ktorí vykonávajú činnosť v rámci zmluvy o službách vo verejnom záujme. Tým sa poskytuje náhrada na základe ceny za kilometer jazdy, čo znamená, že príjmy dopravcu nezávisia od počtu cestujúcich, cien lístkov alebo zliav z cien lístkov. Komerčný dopravný podnik musí svoje náklady pokryť cenami cestovných lístkov a povinnosť bezplatnej prepravy obmedzuje jeho príjmy. Intenzita zásahu je zvýšená tým, že linková doprava, ktorá je vykonávaná v rámci zmluvy o službách vo verejnom záujme, sa úplne alebo sčasti prekrýva s linkami obsluhovanými komerčnými dopravcami a štát a miestna samospráva taktiež v rozsiahlej miere a bezplatne poskytujú služby verejnej dopravy. Komerční dopravcovia sa teda nachádzajú v situácii nekalej súťaže.

- 6 Keďže podiel bezplatne cestujúcich je vzhľadom k celkovému počtu cestujúcich značný (priemerne 3 %), dopravcom umožnením bezplatnej prepravy vznikajú vysoké náklady. Výpadok príjmu žalobkyne sa pohybuje v rozmedzí 5-7 % príjmov z cestovných lístkov. Ušlé príjmy sú vypočítané na základe plnej ceny cestovného lístka bez dane z pridanej hodnoty (t.j. základnej ceny) tých cestovných lístkov, ktoré žalobkyňa vydala cestujúcim podľa § 34 zákona o osobnej doprave. Ak by dopravca preniesol náklady na bezplatnú prepravu na ostatných cestujúcich, zvýšila by sa cena služby, čo by mohlo znížiť dopyt a zisk dopravcu. Dopravcu to dostalo do zložitej situácie a mohol by byť nútený ukončiť svoju činnosť. Náklady, ktoré sú spojené so spravovaním zliav cien cestovných lístkov zo strany štátu, nemôžu byť relevantné.
- 7 V článku 1 ods. 1 nariadenia č. 1370/2007 sa stanovuje, že prevádzkovateľom verejnej služby musí štát poskytnúť náhradu za náklady vzniknuté pri plnení záväzkov vyplývajúcich zo služieb vo verejnom záujme. Ide o záväzok vyplývajúci zo služieb vo verejnom záujme v zmysle článku 2 písm. e) tohto nariadenia, pretože podnikateľ konajúci podľa ekonomických záujmov nebude službu poskytovať bezplatne bez zákonom uloženou povinnosťou. Keďže § 34 zákona o osobnej doprave zakazuje vyplatenie náhrady za splnenie povinnosti, toto ustanovenie je v rozpore s nariadením č. 1370/2007 a nemá sa uplatňovať. Okolnosť, že štát vopred neoznámil toto všeobecné ustanovenie Európskej komisii (článok 3 ods. 3 nariadenia č. 1370/2007 a článok 108 ZFEÚ), nevyklučuje poskytnutie náhrady.

- 8 Ak by v tomto prípade nebolo uplatniteľné nariadenie č. 1370/2007, náhrada by musela byť poskytnutá na základe všeobecných zásad práva Únie (zásada proporcionality, články 16, 17, 41 a 51 Charty základných práv Európskej únie).
- 9 Ministerstvo hospodárstva a komunikácií (žalovaný) navrhuje žalobu zamietnuť. Štát túto spornú zákonnú povinnosť uložil preto, aby urobil prostriedky verejnej dopravy dostupnejšími pre zdravotne postihnuté osoby a rodiny s malými deťmi a aby zvýšil mobilitu týchto osôb. Túto povinnosť uložil ako zákonnú povinnosť aj s cieľom účelne využiť a ušetriť verejné financie. To sú všetko legitímne ciele. Pri formovaní sociálnej politiky disponuje zákonodarca širokou mierou voľnej úvahy. Zásah do základných práv žalobkyne je nepatrný – podľa nepodloženého tvrdenia žalobkyne sú bezplatne prepravené 3 % cestujúcich. Žalobkyňa si môže sama stanoviť tarify pre ostatných cestujúcich. Vzhľadom na rozličné tarify, ktoré žalobkyňa stanovila, by pravdepodobne aj bez povinnosti uloženej § 34 zákona o osobnej doprave sama stanovila bezplatnú alebo výhodnejšiu tarifu pre zdravotne postihnuté osoby a deti v predškolskom veku. Keďže autobusy nie sú veľmi často zaplnené na 100 %, žalobkyňa sa z dôvodu prepravovania zdravotne postihnutých osôb a detí v predškolskom veku nemusí vzdať žiadnych príjmov. Žalobkyňa nie je povinná prednostne rezervovať tejto skupine cestujúcich miesta na sedenie. Táto zákonná povinnosť platí od roku 2000 a dopravca ju od začiatku mohol zohľadniť pri výkone svojej hospodárskej činnosti. Žalobkyňa je v dobrej hospodárskej situácii, žiada o licenciu na novú trasu, nakupuje nové autobusy, obsluhuje stále viac cestujúcich a jej príjmy sa zvýšili. V dôsledku toho táto už dlho existujúca zákonná povinnosť nebola prekážkou v hospodárskom úspechu žalobkyne. Obsluhuje spoplatnenú komerčnú linkovú dopravu. Nerentabilné trasy obsluhuje verejná linková doprava, ktorá nie je konkurenciou pre komerčnú linkovú dopravu. Komerčný dopravca môže ukončiť svoju činnosť, ak si to želá. Zákonná povinnosť je preto proporcionálna a v súlade s ústavou. Porovnanie s inými podnikmi, ktoré poskytujú služby vo všeobecnom záujme, nie je relevantné. Nejde o porušenie základných práv žalobkyne a vyplatenie náhrady škody nie je odôvodnené.
- 10 Nariadenie č. 1370/2007 nie je uplatniteľné, pretože upravuje záväzky vyplývajúce zo služieb vo verejnom záujme. So žalobkyňou nebola uzavretá zmluva o službách vo verejnom záujme. Článok 3 ods. 3 nariadenia 1370/2007 dovoľuje vylúčiť z rozsahu pôsobnosti tohto nariadenia prípady, v ktorých sú všeobecným pravidlom stanovené maximálne výšky tarify pre určité skupiny cestujúcich. Ak sa za to nevypláca úhrada, nie je ani potrebné to oznámiť Európskej komisii. Aj keď je zákonná povinnosť stanovená v § 34 zákona o osobnej doprave záväzkom vyplývajúcim zo služieb vo verejnom záujme v zmysle nariadenia č. 1370/2007, z tohto nariadenia nevyplýva, že sa dopravcovi za takú povinnosť musí vyplácať náhrada. Ani Zmluva o fungovaní Európskej únie neukladá povinnosť poskytnúť štátnu pomoc. Poskytovanie služby je ekonomicky rentabilné aj bez náhrady.

Krátka prezentácia odôvodnenia prejudiciálneho konania

- 11 Žalobkyňa žiada od štátu náhradu za to, že podľa § 34 zákona o osobnej doprave bola povinná bez náhrady zo strany štátu bezplatne prepravovať v komerčnej linkovej doprave osoby, ktoré patria k určitej skupine cestujúcich. Je nesporné, že žalobkyňa prevádzkuje komerčnú autobusovú linku iba na základe trasových licencií. Štát ani miestna samospráva neuzavreli so žalobkyňou zmluvu o službách vo verejnom záujme a žalobkyňa sa na pokrytie nákladov linkovej dopravy nevypláca žiadna náhrada z verejných prostriedkov.
- 12 Vnútroštátny súd by v rámci obsahového preskúmania chcel vedieť, či súčasnú situáciu okrem vnútroštátneho práva upravuje aj nariadenie č. 1370/2007. Toto nariadenie upravuje poskytovanie služieb vo verejnej osobnej doprave (článok 1 ods. 1). Žalobkyňa poskytuje služby prepravy osôb vo všeobecnom hospodárskom záujme [článok 2 písm. a) nariadenia č. 1370/2007], pretože linková autobusová doprava medzi rôznymi mestami je vo verejnom záujme a je ňou zabezpečovaná mobilita ľudí. Vzniká otázka, či aj situáciu, keď štát súkromným dopravcom, ktorí komerčne prevádzkujú linkovú dopravu, uloží povinnosť bezplatne prepravovať určité skupiny cestujúcich, možno chápať ako uloženie záväzku vyplývajúceho zo služieb vo verejnom záujme v zmysle článku 2 písm. e) nariadenia č. 1370/2007. Žalovaný je presvedčený o tom, že nejde o záväzok vyplývajúci zo služieb vo verejnom záujme a že na tento prípad nie je uplatniteľné nariadenie č. 1370/2007.
- 13 Ako vyplýva z článku 3 ods. 1 nariadenia č. 1370/2007, príslušný orgán ukladá poskytovateľovi služieb záväzok vyplývajúci zo služieb vo verejnom záujme spravidla zmluvou o službách vo verejnom záujme. Podľa odseku 2 tohto článku môžu byť odchylne od odseku 1 predmetom všeobecných pravidiel aj záväzky vyplývajúce zo služieb vo verejnom záujme, cieľom ktorých je stanovenie maximálnej výšky tarify pre všetkých cestujúcich alebo pre niektoré kategórie cestujúcich. V tomto prípade príslušný orgán neuzavrel so žalobkyňou zmluvu o službách vo verejnom záujme, ale zákonom uložil dopravcom, ktorí prevádzkujú vnútroštátnu linkovú dopravu, povinnosť bezplatne prepravovať určité kategórie cestujúcich.
- 14 Podľa názoru vnútroštátneho súdu je možné zákon o osobnej doprave považovať za všeobecné pravidlo v zmysle článku 2 písm. 1) a článku 3 ods. 2 nariadenia č. 1370/2007. Tento výklad potvrdzujú body 2.2.2 a 2.2.3 oznámenia Komisie o výkladových usmerneniach týkajúcich sa nariadenia (ES) č. 1370/2007 o službách vo verejnom záujme v železničnej a cestnej osobnej doprave.
- 15 V § 34 zákona o osobnej doprave je stanovená najvyššia tarifa pre určité kategórie cestujúcich (bezplatná preprava). Stanovenie takejto maximálnej tarify všeobecným pravidlom môže podľa článku 3 ods. 2 nariadenia 1370/2007 predstavovať uloženie záväzku vyplývajúceho zo služieb vo verejnom záujme. Preto vnútroštátny súd na rozdiel od žalovaného v tomto prípade považuje nariadenie č. 1370/2007 za uplatniteľné.

- 16 Podľa článku 1 ods. 1 nariadenia č. 1370/2007 je účelom zásahov v oblasti verejnej osobnej dopravy poskytovanie cenovo výhodnejšej služby. Zavedenie oprávnenia na bezplatnú prepravu pre určité kategórie cestujúcich v § 34 zákona o osobnej doprave má okrem iného za cieľ zaručiť týmto cestujúcim cenovo výhodnejšiu službu. To uznal aj žalovaný. Nie je pravdepodobné, že podnikateľ, ktorý sleduje svoje ekonomické ciele, by bezplatnú prepravu týchto cestujúcich realizoval bez ovplyvnenia zo strany verejnej moci. V dôsledku toho vnútroštátny súd zastáva názor, že tento prípad spadá pod účel a oblasť pôsobnosti článku 1 ods. 1 a 2 nariadenia č. 1370/2007. Vnútroštátny súd zároveň považuje za potrebné položiť Súdnemu dvoru otázku, či správne určil oblasť pôsobnosti nariadenia č. 1370/2007.
- 17 Ak je nariadenie č. 1370/2007 uplatniteľné na tento skutkový stav, jeho článok 3 ods. 2 druhá veta stanovuje, že príslušný orgán poskytne dopravcovi úhradu za splnenie povinnosti v oblasti výšky tarify stanovenej prostredníctvom všeobecných pravidiel. Z ustanovenia článku 1 ods. 1 druhého pododseku a článku 4 ods. 1 písm. b) nariadenia č. 1370/2007 možno odvodiť aj to, že príslušný orgán v prípade uloženia záväzku vyplývajúceho zo služieb vo verejnom záujme dopravcovi stanoví aj poskytnutie úhrady za splnenie tohto záväzku. V článku 4 ods. 1 písm. b) bode i nariadenia č. 1370/2007 sa však odkazuje na možnosť toho, že nebude vyplatená žiadna úhrada. Vnútroštátny súd sa preto pýta, či článok 4 ods. 1 písm. b) bod i nariadenia č. 1370/2007 dáva členskému štátu právo vnútroštátnym právom vylúčiť poskytnutie úhrady dopravcovi. Ak má členský štát právo vylúčiť úhradu dopravcovi, za akých predpokladov tak môže urobiť, aby nedošlo k neprimeranému zásahu do práv podnikateľa? Keďže žalobkyňa prevádzkuje iba komerčnú linkovú dopravu, a to na komerčné účely, uloženie povinnosti bezplatnej prepravy sa nevyhnutne dotýka jej slobody podnikania a jej možnosti dosahovania príjmov. Aj keď žalobkyňa je ekonomicky zdravá (v roku 2018 dosiahla zisk 864 752 eur, v roku 2019 zase 2 160 475 eur), taká istá povinnosť rovnakým spôsobom platí aj pre iných komerčných dopravcov, ktorých ekonomická situácia možno nie je rovnako dobrá, a povinnosť bezplatnej prepravy bez nároku na úhradu sa môže ukázať ako nespravodlivá voči podniku.
- 18 Článok 3 ods. 3 nariadenia č. 1370/2007 umožňuje, aby členské štáty z rozsahu pôsobnosti tohto nariadenia vylúčili všeobecné pravidlá, ktoré sa týkajú finančnej úhrady za služby vo verejnom záujme, ktorých cieľom je stanoviť maximálnu výšku tarify pre žiakov, študentov, učňov a osoby so zníženou pohyblivosťou. Podľa § 34 zákona o osobnej doprave sú zvýhodnené deti v predškolskom veku, zdravotne postihnuté osoby až do dovŕšenia 16 rokov veku, zdravotne ťažko postihnuté osoby od dovŕšenia 16 rokov veku, osoby so závažným zrakovým postihnutím, ako aj doprovod osoby s ťažkým alebo závažným zrakovým postihnutím, ako aj slepecký, resp. asistenčný pes zdravotne postihnutej osoby. Kategórie zvýhodnených osôb stanovené v článku 3 ods. 3 nariadenia 1370/2007 a v § 34 zákona o osobnej doprave sa tak odlišujú. Žalovaný zastáva názor, že článok 3 ods. 3 nariadenia 1370/2007 je uplatniteľný aj v tomto prípade a umožňuje vylúčiť z rozsahu pôsobnosti tohto nariadenia aj kategórie cestujúcich

uvedené v § 34 zákona o osobnej doprave. Keďže výpočet kategórií cestujúcich uvedený v článku 3 ods. 3 nariadenia 1370/2007 je taxatívny, vnútroštátny súd sa nemôže stotožniť so stanoviskom žalovaného. Preto by chcel od Súdneho dvora vedieť, či článok 3 ods. 3 nariadenia 1370/2007 umožňuje vylúčiť z rozsahu pôsobnosti tohto nariadenia aj všeobecné pravidlá, ktorými sa stanovuje maximálna výška tarify pre iné skupiny cestujúcich ako tie, ktoré sú uvedené v tomto ustanovení.

- 19 Podľa článku 3 ods. 3 nariadenia č. 1370/2007 sa všeobecné pravidlá vylúčené z rozsahu jeho pôsobnosti oznámia Európskej Komisii v súlade s článkom 88 Zmluvy o ES (článok 108 ZFEÚ). Vnútroštátny súd sa pýta, či oznamovacia povinnosť voči Európskej komisii podľa článku 108 ZFEÚ existuje aj v prípade, že všeobecné pravidlá, ktorými sa stanovuje maximálna výška tarify, nestanovujú pre dopravcu žiadnu úhradu. V takom prípade neexistuje riziko, že štát poskytlo prípadnú štátnu pomoc. Vzniká tak otázka, či je s nariadením č. 1370/2007 zlučiteľná aj situácia, keď členský štát vylúči z rozsahu pôsobnosti tohto nariadenia všeobecné pravidlá, ktorými sa stanovuje maximálna výška tarify pre kategórie cestujúcich, ktoré nie sú uvedené v článku 3 ods. 3 tohto nariadenia, avšak nestanovuje za to žiadnu úhradu pre dopravcu.
- 20 Ak bude Súdny dvor zastávať názor, že táto sporová vec nespadá pod nariadenie č. 1370/2007, vzniká otázka, či je možné poskytnutie úhrady oprieť o nejaký iný právny akt Európskej únie (napríklad Charta základných práv Európskej únie) alebo či spor má byť rozhodnutý výlučne na základe vnútroštátneho práva.
- 21 Ak vnútroštátny súd v rámci rozhodovania o veci rozhodne, či má byť poskytnutá úhrada podľa práva Únie alebo podľa vnútroštátneho práva, vzniká tiež otázka, aké predpoklady má súd zohľadniť pri stanovení výšky úhrady, aby úhrada nebola v rozpore s predpismi v oblasti štátnej pomoci. Žalobkyňa vypočítala požadovanú náhradu na základe výpadku príjmov z predaja cestovných lístkov. Žalovaný nepovažuje za správne vychádzať z ceny cestovného lístka, pretože žalobkyňa stanovila rôzne tarify v závislosti od veku cestujúceho a dňa a hodiny cesty. Okrem toho žalovaný poukazuje na to, že autobusy nie sú často vyťažené na 100 %, takže žalobkyňa bezplatnou prepravou niektorých cestujúcich nestráca možnosť dosiahnuť príjmy z predaja cestovných lístkov. Podľa názoru vnútroštátneho súdu tarifa cestovných lístkov, ktorú stanovila žalobkyňa, nemôže byť primeraným indikátorom pri výpočte úhrady zakladajúcej sa na nákladoch, pretože žalobkyňa môže slobodne stanoviť tarifu cestovných lístkov a na vnútroštátnych trasách niet relevantnej hospodárskej súťaže. Vnútroštátny súd by chcel vedieť, či by, aj v prípade, že nariadenie č. 1370/2007 nie je v tomto prípade uplatniteľné, bolo účelné pre výpočet výšky úhrady analogicky uplatňovať ustanovenia v prílohe nariadenia č. 1370/2007, cieľom ktorých je, zdá sa, snaha vyhnúť sa nadmerným úhradám.